

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

1.Bhar.79/2023/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2023. év december hó 7. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A zsarolás bűntette miatt Vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 32.Bf.5680/2021/102. számú ítéletét helybenhagyja.

A harmadfokú eljárás során felmerült 14.400 (tizennégyezer-négyszáz) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

[1] A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2020. november 6. napján kihirdetett 12.B.21.013/2019/52. számú ítéletében Vádlottat az ellene a Btk. 367. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő zsarolás bűntette miatt emelt vád alól – a Be. 566. § (1) bekezdés c) pontjára hivatkozással – bizonyítottság hiányában felmentette. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült 84.009,- forint bűnügyi költséget az állam viseli.

[2] A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, bűnösségének vádirat szerinti megállapítása, valamint szabadságvesztés büntetésre és közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélese érdekében.

[3] A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2023. január 25. napján megtartott tárgyaláson kihirdetett 32.Bf.5680/2021/102. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta. Vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 367. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő zsarolás bűntettében,

ezért – mint többszörös visszaesőt – 4 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozta meg és megállapította, hogy a vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra. A bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte az első- és másodfokú eljárásban összesen felmerült 287.152,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

[4] A másodfokú bíróság ítélete ellen a kihirdetését követően a vádlott és védője elsősorban felmentés, másodsorban enyhítés céljából jelentett be fellebbezést.

[5] A vádlott védője fellebbezésének írásban benyújtott indokolásában bemutatta, hogy az elsőfokú bíróság milyen indokok alapján hozta meg felmentő döntését és a másodfokú bíróság mely érvekre hivatkozással jutott ezzel ellentétes álláspontra. Hangsúlyozta, hogy a törvényszék által elrendelt szakértői bizonyítás csak arra volt alkalmas, hogy megállapítsa Sértett beszámíthatóságát a tanúvallomását illetően, azonban arra már nem adott választ, hogy az egymással ellentétes vallomásai közül melyik fedte a valóságot. Kérte figyelembe venni, hogy a gyógyszeres állapotára hivatkozás azt a célt is szolgálhatta, hogy mentse magát a hamis tanúzás büntetőjogi felelőssége alól, továbbá kiemelte, hogy a sértett a bírósági szakban tett vallomásában határozottan állította, hogy Tanú2 rábírására mondta a vád tárgyává tett cselekményt. A védő aláhúzta, hogy ezt józanul, gyógyszeres befolyástól mentesen állította.

[6] Mindezek alapján elsődlegesen azt indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság védencét bizonyítottság hiányában mentse fel az ellene emelt vád alól, míg másodlagosan a vele szemben kiszabott büntetést enyhítse a vádlottnak fel nem róható jelentős időmúlásra tekintettel.

[7] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.86/2023/3. számú átiratában a vádlott és védőjének fellebbezését nem tartotta alaposnak. Kifejtette, hogy a harmadfokú felülbírálat teljeskörű, majd megállapította, hogy az első- és a másodfokú bíróság hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási szabálysértést nem valósított meg, azonban kérte pontosítani a törvényszéki tárgyalás tartását megalapozó törvényhelyet, mert az a másodfokú ítéletben hibásan került megjelölésre.

[8] Álláspontja szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságát a kerületi bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma, ténybeli következtetés, valamint az ügyészség által indítványozott bizonyítás alapján megfelelően kiküszöbölte és megalapozott, lényegében a vádirati tényállással egyező ítélet tényállást állapított meg. Rámutatott, hogy e tényállás kismértékben hiányos, mert abban a másodfokú bíróság nem rögzítette az elkövetés idejét, pontos helyét, azonban a 102. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvnek a szóbeli indokolást tartalmazó részéből mindez pótolható azzal a helyesbítéssel, hogy az elkövetési időben a hónap helyesen július. A vádhatóság megjegyezte, hogy az elkövetés helye és ideje tekintetében a másodfokú bíróság ítélete nem tér el a kerületi

bíróság által megállapított tényállásban foglaltaktól, így e részét a történeti tényállásnak a törvényszék nem érintette.

[9] Megítélése szerint a másodfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat az ítéletében irathűen mutatta be, majd azokat helytállóan értékelte, melynek során indokolási kötelezettségének kimerítő alapossággal, meggyőzően és az iratok tartalmának megfeleltethető módon tett eleget, indokolása a logika szabályaival sem ellentétes. Véleménye szerint a törvényszék meggyőző indokát adta annak, hogy a tényállást miért az ítélete indokolásában felsorolt bizonyítékokra alapítottnan állapította meg. A megalapozottá tett tényállásból a másodfokú bíróság okszerű következtetést vont a vádlott bűnösségére és a cselekmény jogi minősítése is törvényes.

[10] A fellebbviteli főügyészség szerint a másodfokú bíróság a büntetéskiszabás során figyelembe vehető körülményeket hiánytalanul feltárta és azokat súlyuknak megfelelően értékelte, amikor a vádlottal szemben fegyház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztés büntetést szabott ki, amely büntetésnek a mértékét is törvényesnek találta. Egyetértett a törvényszékkel abban, hogy a vádlott esetében nem merült fel az enyhítő szakasz alkalmazását indokoltá tevő különös méltánylást érdemlő körülmény, a szabadságvesztés tartama megfelel a fokozatosság és a tettarányosság követelményének. A feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének kizárása szintén törvényes, továbbá a közügyektől eltiltásra ítélet is indokolt, valamint a mellékbüntetés tartama is megfelelő.

[11] Mindezek alapján a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság ítélet az indokolás rész fentebb hivatkozott pontosításai mellett hagyja helyben.

[12] A nyilvános ülésen a védő fenntartotta az elsősorban felmentésre, másodszorban enyhítésre irányuló fellebbezését és annak írásban kifejtett indokait.

[13] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a nyilvános ülésen tartalmilag megismételte az átiratában foglaltakat és továbbra is a másodfokú ügydöntő határozat helybenhagyását kérte.

[14] Vádlott az utolsó szó jogán tagadta a törvényszék által megállapított bűncselekmény elkövetését. Előadása szerint jóindulatból akart segíteni a sértettnek és anyagilag sem szorult rá a vádban foglalt cselekményre.

[15] A vádlott és védőjének fellebbezése nem alapos.

[16] A Kúria Bhar.III.111/2019/8. számú végzésének, majd legutóbb a BH 2021. 68. számú eseti döntésének iránymutatására figyelemmel az ítéltábla elsőként azt vizsgálta meg, hogy a bejelentett fellebbezések alapján van-e helye a harmadfokú eljárásnak, ugyanis a Be. 615. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság ítélete elleni fellebbezésre kizárólag a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróságéval ellentétes döntése esetén van lehetőség.

[17] A Be. 615. § (2) bekezdés c) pontja értelmében ellentétes a döntés, ha a másodfokú bíróság a vádlott bűnösségét olyan bűncselekményben állapította meg, amelyről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett. Jelen esetben a Fővárosi Törvényszék – a kerületi bíróság felmentő ítéletével szemben – a vádlottat bűnösnek mondta ki az ellene emelt váddal egyezően, amely tény a másodfokú ítélet elleni fellebbezés lehetőségét kétségtől megnyitotta.

[18] A Be. 615. § (3)-(5) bekezdése meghatározza a másodfellebbezéssel támadható másodfokú ítéleti rendelkezések körét, így joghatályos csak az a fellebbezés lehet, amely valóban megnyílt fellebbezési jog esetén, a másodfokú ítélet másodfellebbezéssel támadható részét, illetve rendelkezését kifogásolja.

[19] A Be. 615. § (3) bekezdés a) pontja szerint a fellebbezés sérelmezheti az ellentétes döntést, illetve a hivatkozott törvényhely b) pontja szerint kizárólag a másodfokú bíróság ítéletének azon rendelkezését, vagy részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett.

[20] Amint azt a Kúria a hivatkozott végzésében és a legutóbbi eseti döntésében is leírta, az eltérő rendelkezés, mint törvényes fellebbezési ok rendeltetése nyilvánvalóan az, hogy lehetőség nyíljon az eltérést eldöntő új eljárási fokra. A hatályos Be. ehhez, a korábbi eljárási törvényben is meglévő feltételhez hozzárendelte, hogy nem önmagában az eltérés, ellentét (objektíve), hanem annak fájlalása, sérelmezése (szubjektíve) adja ki együtt a harmadfokú eljárás megnyitását.

[21] A másodfokú ítélet ellen a vádlott, valamint védője elsődlegesen felmentés érdekében, vagyis a törvényszéki ítélet valamennyi rendelkezése ellen, másodsorban enyhítés céljából jelentettek be fellebbezést.

[22] Mindez azt jelenti, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Be. 618. § (1) bekezdés a) pontjának aa) alpontja és a) pontjának ab) alpontja, valamint b) pontja értelmében a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, a másodfokú ítéletnek azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, továbbá az elsőfokú

és másodfokú bírósági eljárást bírálta felül, amely jelen esetben a fellebbviteli főügyészség által is említett teljes felülbírálatot eredményezett.

[23] Az ítéltábla megállapította, hogy az eljáró bíróságok az eljárási szabályokat maradéktalanul megtartották, nem vétettek olyan eljárási szabálysértést, ami a Be. 625. § (1) és (2) bekezdése alapján az első-, illetve másodfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné.

[24] A felülbírálat ezt követő szempontja, hogy a másodfokú ítélet tényállásának a másodfellebbezéssel érintett része megalapozott-e, ugyanis a Be. 619. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan.

[25] A tényállás hiányossága esetén a másodfokú eljárásban bizonyítás felvételének van helye, az iratellenesség pedig – értelemszerűen, mibenlétéből fakadóan – az iratok tartalma alapján orvosolható. A részleges megalapozatlanság kiküszöbölésének nincs mennyiségi korlátja, bármilyen nagy terjedelmű is a megalapozatlanság, az iratok tartalma alapján, helyes ténybeli következtetés útján vagy bizonyítás felvételével kiküszöbölhető (EBH 2018. B.8.).

[26] A hatályos büntetőeljárási törvény csak a teljes – a másodfokú eljárásban helyre nem hozható – megalapozatlanság okából engedi meg a hatályon kívül helyezést, míg az ítélet részleges megalapozatlanságának kiküszöbölését a másodfokú bíróság kategorikus – mérlegelést nem tűrő – kötelezettségévé teszi. A részleges megalapozatlanság ezért hatályon kívül helyezés alapjául nem szolgálhat (EBH 2019. B.9.).

[27] A hivatkozott kúriai határozatokkal összhangban az ítéltábla az ÍH 2019. 111. számú eseti döntésében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete akkor tekinthető teljes egészében felderítetlennek, ha az elsőfokon eljáró bíróság a vádban rögzített cselekményre, illetve az előterjesztett bizonyítási indítványokra is figyelemmel egyáltalán nem tisztázza a tényállást, vagyis azt a magatartást vagy mulasztást, illetve azokat az adatokat, tényeket, körülményeket, amelyek alapján állást lehet foglalni a terhelt(ek) büntetőjogi felelősségének kérdésében. Abban az esetben azonban, ha a hiányosságok a tényállásnak csak egy részét érintik, így a tényállás nem rögzíti valamennyi, a büntetőjogi felelősség eldöntésének szempontjából releváns körülményt, vagy a megállapított tényállás hiányossága részbeni felderítetlenségre vezethető vissza amiatt, mert a megalapozott tényállás szempontjából hiányzó elemekhez a szükséges bizonyítást nem vette fel az elsőfokú bíróság, vagy nem végezte el teljeskörűen a tényállás tisztázásához szükséges valamennyi bizonyítást, illetve – az ügyiratok tartalma ellenére – a szükséges adatokat nem rögzítette, az ítélete csak részben megalapozatlan. Ekkor azonban a Be. 593. § (1) bekezdés a), b) és c) pontjában rögzítettek szerint a másodfokú bíróság a részbeni megalapozatlanságot köteles kiküszöbölni.

[28] Jelen esetben a Fővárosi Törvényszék – mint másodfokú bíróság – a fentebb részletezett iránymutatásoknak megfelelően járt el, amikor az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságát észlelve nem helyezte hatályon kívül a kerületi bíróság ügydöntő határozatát, hanem az ítélete [22], [23] és [24] bekezdésében hiánytalanul megjelölt megalapozatlansági okokat az általa ugyancsak helyesen feltüntetett Be. 593. § (1) bekezdés c) pontjára tekintettel az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma, ténybeli következtetés, valamint az ügyészség által indítványozott bizonyítás alapján kiküszöbölte. Ezzel kapcsolatban a törvényszék ítéletének [8] bekezdése annyiban szorul korrekcióra, hogy a másodfokú eljárásban a bizonyítás felvétele érdekében megtartott tárgyalást megalapozó törvényhely helyesen a Be. 600. § (1) bekezdés b) pontja.

[29] A törvényszék az iratanyaggal összhangban mutatta be a másodfokú eljárásban kihallgatott tanúk vallomásainak és a beszerzett igazságügyi elmeorvosszakértői leletek és vélemények tartalmi elemeit, majd példaszerű alapossggal fejtette ki az elsőfokú bíróság által lefolytatott eljárás, valamint annak lezárásaként kihirdetett ügydöntő határozat hiányosságait. A fentebb már hivatkozott bekezdésekben foglalt megállapításokkal az ítéltábla teljes mértékben egyetértett, továbbá azok teljessége miatt a kiegészítésük sem szükséges.

[30] A Fővárosi Törvényszék akkor is helyesen járt el, amikor a vád tárgyává tett cselekmény kétséget kizáró módon való bizonyíthatóságának vizsgálata előtt megállapította a kerületi bíróság ítéletében rögzített tényállástól eltérő tényállást, mert a Kúria következetes ítélkezési gyakorlata szerint az indokolási kötelezettség teljesítése csak a megalapozott vagy megalapozottá tett tényállás tekintetében vizsgálható (EBH 2018. B.8., EBH 2019. B.9. és BH 2019. 220.).

[31] Az ítéltábla nem értett egyet a fellebbviteli főügyészség arra irányuló álláspontjával, hogy a törvényszéki ítélet [27] bekezdésében megállapított tényállásból hiányzik az elkövetési idő és hely megjelölése, ezért az kiegészítésre szorul, mert a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet tényállását csak részben találta megalapozatlannak, így – értelemszerűen – az általa rögzített tények csak a megalapozatlansággal érintett elsőbírói megállapításokra vonatkoztak, vagyis az elsőfokú ügydöntő határozatban helyesen rögzített elkövetési időre és helyre nem. A harmadfokú bíróság jelen helyen mutat rá arra is, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet személyi részét is hibamentesen és irathűen pontosította a korábbi elítélései vonatkozásában.

[32] A Fővárosi Törvényszék által megalapozottá tett tényállás tehát nem szenved megalapozatlansági hibában, az ügy elbírálása szempontjából releváns tényadatokat tartalmazza, iratszerű és a vádlott személyével, illetve cselekvőségével kapcsolatos ténykövetkeztetés is logikailag alátámasztott. A másodfokú bíróságnak az ítélkezése alapját képező és a harmadfokú bíróság által elfogadott tényállása tehát megalapozott, ezért az a Be. 619. § (1) bekezdése alapján irányadó volt a harmadfokú eljárásban is.

[33] Az első- és másodfokú bíróság bűnösség kérdésében eltérő álláspontja következtében a harmadfokú bíróság által eldöntendő kérdés az volt, hogy a másodfokú eljárásban megalapozottá tett tényállásból következik-e Vádlott büntetőjogi felelőssége.

[34] A harmadfokú bíróság álláspontja szerint a megalapozott tényállásból a törvényszék kifogástalan és példászerű alapossággal levezetett érveléssel vont következtetést a vádlott bűnösségére. A Fővárosi Törvényszék ítéletének érdemi indokolásában – a kerületi bírósággal ellentétben – minden részletre kiterjedően, a büntetőügy fő- és részletkérdései vonatkozásában is számot adott mérlegelési tevékenységéről, indokolási kötelezettségének minden tekintetben eleget tett. A vádlotti megnyilatkozások, a tanúvallomások és az okiratok tartalmát egyenként és egymással ütköztetve is értékelte, ítélete indokolásából egyértelműen nyomon követhető, hogy melyek voltak azok a tényezők, amelyeket irányadónak tekintett.

[35] Az iratanyaggal összhangban álló és meggyőző érveléssel mutatta be a vádlott önellentmondásos védekezését, Sértett, Tanú2 és Tanú3 (tanú3.1) nyomozati, illetve Tanú2 mind a nyomozás, mind a bírósági szakban tett vallomásainak egymást erősítő tartalmát, valamint egymásba illeszthetőségét, továbbá helytállóan mutatott rá arra, hogy a mobiltelefon tartása miatt indított fegyelmi eljárás az inkriminált cselekmény megítélése szempontjából semmiféle jelentőséggel nem bírt.

[36] Az elsőfokú bíróságnak a tanúk gyógyszereszedésével kapcsolatos felületes bizonyítékértékelő tevékenységét a törvényszék a felvett bizonyítás útján elkészült orvosszakértői vélemények alapján ugyancsak nagyfokú alapossággal tette megalapozottá, amelynek keretében megcáfolhatatlan érvekkel vezette le, hogy az ítéletében megnevezett tanúkat a vallomásaik megtételekor befolyásoló tényező nem állt fenn. A Fővárosi Törvényszék alappal hiányolta a kerületi bíróság ítéletéből annak részletes kifejtését, hogy miért fogadta el Tanú3 (tanú3.1) hivatalos személyeket gátlástalanul közokirat-hamisítással vádoló vallomását, amellyel kapcsolatban a harmadfokú bíróság szükségesnek tartja hangsúlyozni, hogy önmagában az a tény, hogy a fogvatartott tanú – a tárgyalási jegyzőkönyv tanúsága szerint teátrális elemeket sem mellőzve – felháborodásának ad hangot, még nem elegendő indok a nyomozás során tett vallomásában foglaltak figyelmen kívül hagyására, különös tekintettel arra a körülményre, hogy az eljárás korábbi szakaszában tett vallomása egyezőséget mutatott Sértett nyomozati vallomásával és Tanú2 nyomozati és bírósági szakban tett nyilatkozataival. Végezetül a logika szabályainak megfelelően jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy Tanú1 vallomása alapján sem lehetett a sértettel szembeni fenyegetés megtörténtét kizárni.

[37] Az ítéltábla megállapította, hogy amíg az elsőfokú bíróság indokolása a büntetőügy egyes bizonyítékaira fókuszált, addig a másodfokú bíróság az összes beszerzett bizonyítékot az értékelési körébe vonta, azokat a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően nemcsak egyenként, hanem összességükben is értékelte, melynek során az észszerűség követelményét

szem előtt tartva mutatta be, hogy az eljárás alatt feltárt adatok és bizonyítékok miként illeszkedtek egymásba.

[38] A törvényszék az általa lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a bizonyítékokból nyert adatok – a kerületi bíróság álláspontjával szemben – egyértelműen beilleszthetők voltak a bizonyítékok zárt logikai láncolatába, amelynek zártsága az ítéltábla megítélése szerint is feltörhetetlen. A következtetés logikai zártsága azt jelenti, hogy egyedül a bizonyítandó tényre következtetést biztosítja, és nincs olyan további tény vagy körülmény sem, ami mindezt cáfolná vagy kétségesse tenné, továbbá kizárja, vagy cáfolja a nem a bizonyítandó tényre, vagy attól eltérő, azzal ellentétes következtetés lehetőségét (BH 2021. 35. [64] bekezdés). Jelen esetben a bizonyítékok zártláncúsága a másodfokú bíróság indoklásból ellenőrizhető, továbbá egyértelműen nyomon követhető, hogy a törvényszék hogyan jutott el a vádlott bűnösségére levont következtetéséhez.

[39] A vád tárgyává tett cselekmény jogi minősítése törvényes, megfelel az anyagi jogi szabályoknak, továbbá a másodfokú bíróság törvényesen állapította meg, hogy a vádlott többszörös visszaeső.

[40] A joghátrány megválasztása körében a törvényszék hiánytalanul és a büntetékiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket.

[41] Az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy a szabadságvesztés törvényszék által meghatározott tartama arányban áll a vádlott személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel. A másodfokú bíróság egyetértett a törvényszékkal abban, hogy szükséges, de egyben elégséges Vádlottal szemben a másodfokú bíróság által meghatározott tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása, így annak enyhítését nem tartotta indokoltnak, különös tekintettel arra a tényre, hogy többszörös visszaesőnek minősül.

[42] A szabadságvesztés fegyház végrehajtási fokozata, valamint a feltételes szabadságra bocsátás kizárására vonatkozó rendelkezés is törvényes, az elsőfokú bíróság azt is helyesen tüntette fel ítéletében, hogy azok mely törvényi előírásokon alapulnak.

[43] Az ítéltábla a közügyektől eltiltás tartamával is egyetértett, a másodfokú bíróság ítélete a mellékbüntetés mértékére irányadó törvényhelyet is kifogástalanul jelölte meg, azonban a mellékbüntetés tekintetében még szükséges utalni a Btk. 33. § (2) bekezdésére és a Btk. 61. § (1) bekezdésére is.

[44] A másodfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek voltak.

[45] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság ítéletét a Be. 620. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen, a Be. 623. §-a alapján helybenhagyta.

[46] A harmadfokú eljárás során a vádlott kirendelt védőjének díjával felmerült bűnügyi költség megállapításáról és viseléséről a Be. 617. §-a alapján alkalmazandó Be. 613. § (1) bekezdése értelmében, a Be. 574. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

[47] A Fővárosi Ítéltábla ítélete elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 458. § (3) bekezdése zárja ki, melynek értelmében a harmadfokú bíróság ügydöntő határozata azon a napon emelkedik jogerőre, amikor azt meghozták.

Budapest, 2023. év december hó 7. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence s.k.
előadó bíró

Dr. Kováts Katalin s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 32.Bf.5680/2021/102. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 1.Bhar.79/2023/5. számú végzése által 2023. év december hó 7. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2023. év december hó 7. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke